

Sygn. akt: III U 918/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Sylwia Wójcik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2015r. w O.

sprawy z odwołania M. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11.09.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. U. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.06.2014r. do dnia 31.05.2016r.,
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. na rzecz odwołującego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

M. U. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 11.09.2014r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wnosząc o przyznanie mu renty oraz zasądzenie od ZUS na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że dotychczas pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy i w dalszym ciągu jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy, cierpi na przewlekłą chorobę wieńcową, niewydolność krążenia, nadciśnienie tętnicze, niewydolność zastawki aortalnej. Nadto ma dyskopatię wielopoziomową kręgosłupa lędźwiowego, zmiany pourazowe mózgowia, a jego stan zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz się pogorszył. Wskazał, że z wykształcenia jest tynkarzem-

zbrojarzem, jako pracownik fizyczny posiadał kwalifikacje do ciężkiej pracy fizycznej na wysokościach, do której obecnie kwalifikacje utracił, a jego przekwalifikowanie nie jest możliwe z uwagi na wiek 60 lat.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że M. U. w okresie od 01.09.2005r. do 30.11.2006r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Następnie od 25.12.2013r. do 31.05.2014r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z upływem okresu, na jaki zostało przyznane świadczenie, ubezpieczony w dniu 14.04.2014r. zwrócił się do ZUS z kolejnym wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku jego rozpoznawania Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19.05.2014r. stwierdził, że M. U. jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Decyzją z dnia 29.05.2014r. ZUS przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.06.2014r. na stałe. W wyniku przeprowadzonej przez ZUS kontroli prawidłowości orzekania, sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która ustaliła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy, dlatego zaskarżoną decyzją z dnia 11.09.2014r. odmówiono odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. U., począwszy od 01.09.2005r. do 30.11.2006r., pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a następnie od 25.12.2013r. do 31.05.2014r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z upływem okresu, na jaki zostało przyznane świadczenie, w dniu 14.04.2014r. ubezpieczony zwrócił się do ZUS z wnioskiem o ponowne przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku jego rozpoznawania Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19.05.2014r. stwierdził, że M. U. jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Decyzją z dnia 29.05.2014r. ZUS przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.06.2014r. na stałe, jednak rentę tę pobierał tylko do dnia 30.09.2014r., gdyż w wyniku przeprowadzonej przez ZUS kontroli prawidłowości orzekania, sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która ustaliła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

W konsekwencji zaskarżoną decyzją z dnia 11.09.2014r. ZUS odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przy czym wstrzymanie jej wypłaty nastąpiło od 01.10.2014r.

M. U. cierpi na przewlekłą chorobę wieńcową, niewydolność krążenia, nadciśnienie tętnicze, niewydolność zastawki aortalnej, dyskopatię wielopoziomową kręgosłupa lędźwiowego, zmiany pourazowe mózgowia. Odwołujący z zawodu jest tynkaczem-zbrojarzem, pracował jako murarz, zbrojarz, betoniarz, hydraulik, sprzedawca, ślusarz-monter konstrukcji stalowych oraz pracownik ogólnobudowlany. Jego stan zdrowia w stosunku do okresu do 14.05.2014r. nie uległ poprawie. Ma przeciwwskazania do ciężkiej i średniociężkiej pracy fizycznej, dźwigania ciężarów, pracy na wysokości i przy obsłudze maszyn w ruchu.

Sąd zważył, co następuje:

M. U. od 01.09.2005r. do 30.11.2006r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a następnie od 25.12.2013r. do 30.09.2014r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W niniejszej sprawie kwestionował prawidłowość decyzji ZUS z dnia 11.09.2014r. podnosząc, że w dalszym ciągu jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania

jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów należy uznać, że skuteczność odwołania M. U. zależała od ustalenia, czy jest on chociażby częściowo niezdolny do pracy. Na okoliczność stanu zdrowia odwołującego Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, ortopedii i neurologii.

W opinii z dnia 06.12.2014r. biegli: z zakresu kardiologii K. S. i ortopedii J. S. rozpoznali u odwołującego: chorobę wieńcową stabilną, nadciśnienie tętnicze, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu i przebyty uraz wielonarządowy w 2005r. i stwierdzili, że nie jest on niezdolny do pracy.

W uzasadnieniu biegli stwierdzili, że stan zdrowia M. U. jest dobry a badaniem przedmiotowym nie stwierdza się cech niewydolności serca, zaś dolegliwości ze strony kręgosłupa mogą być leczone w ramach okresowej rehabilitacji i farmakoterapii. Wskazali jednak, iż z uwagi na przebyty uraz wielonarządowy i opisywane w dokumentacji medycznej uszkodzenie mózgu konieczna jest ocena lekarza neurologa.

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł pełnomocnik odwołującego. Podniósł, że odwołujący ma znaczne zmiany miażdżycowe w dużych tętnicach szyjnych, w badaniu USG nie ma żadnej wzmianki o stanie drobnych tętnic, których stan w istocie w znacznym stopniu zaburza funkcjonowanie organizmu. W konkluzji pełnomocnik wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy i neurologa oraz o wskazanie przez biegłych, czy konieczna byłaby opinia biegłego z innego zakresu, w szczególności psychiatry bądź psychologa.

Postanowieniem z dnia 07.01.2015r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii oraz medycyny pracy.

Biegli z zakresu neurologii R. Z. oraz medycyny pracy D. M., w opinii sporządzonej po zbadaniu odwołującego w dniu 07.02.2015r., rozpoznali u niego: nadciśnienie tętnicze, chorobę niedokrwinną serca, zespół bólowy w odcinku C i L/S kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych, przebyty uraz wielonarządowy, stan urazie czaszkowo-mózgowym w 2005r. i małopłytkowość do diagnostyki. Stwierdzili, że stwierdzone schorzenia i stopień ich zaawansowania powodują nadal częściową niezdolność do pracy jako kontynuację renty od czerwca 2014r. na 2 lata. Wskazali nadto, iż wymagane jest też badanie biegłych z dziedziny psychiatrii i psychologii, dlatego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych takich specjalności.

W opinii z dnia 08.08.2015r. biegłe z zakresu psychiatrii M. F. oraz psychologii H. P. rozpoznały u odwołującego: organiczne zaburzenia osobowości i zachowania i stwierdziły, że z powodu stanu psychicznego odwołujący nie jest niezdolny do pracy. W uzasadnieniu biegłe stwierdziły, że podczas badania nie ujawniał on endogennych zaburzeń nastroju, produkcji psychotycznych ani wyraźnych zaburzeń w funkcjonowaniu intelektualnym. Był prawidłowo zorientowany, z niewielkim niepokojem, napędzie wyrównanym, z dobrym kontaktem werbalnym, wymaga zaś jedynie podjęcia leczenia w PZP w celu stabilizacji emocjonalno-napędowej.

Do powyższej opinii biegłych z zakresu neurologii, medycyny pracy, psychiatrii i psychologii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi dostateczną podstawę do oceny zasadności odwołania.

Poza sporem jest, że M. U. w okresie od 01.09.2005r. do 30.11.2006r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy a następnie od 25.12.2013r. do 30.09.2014r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Przedmiotem sporu było jednak to, czy począwszy od 01.06.2014r. jest on nadal niezdolny do pracy, gdyż orzeczenie Lekarza orzecznika ZUS, stwierdzające jego częściową niezdolność do pracy od 01.06.2014r., zostało zakwestionowane przez Głównego

lekarza orzecznika ZUS a Komisja Lekarska ZUS uznała go za zdolnego do pracy. Odwołujący musiał więc wykazać, że jego stan zdrowia w stosunku do stanu z dnia 31.05.2014r. nie uległ poprawie, a w ocenie Sądu wykazał powyższe.

Za podstawę orzekania Sąd przyjął opinię biegłych neurologa R. Z. oraz biegłej z zakresu medycyny pracy D. M.. Wynika z niej, iż stan zdrowia odwołującego nie poprawił się w stosunku do stanu, który stanowił podstawę do przyznawania mu renty. Opinia ta uwzględnia całokształt okoliczności sprawy, zarówno wyniki badania przedmiotowego, jak i dane wynikające z dokumentacji medycznej a także kwalifikacje odwołującego. Biegłe zwróciły uwagę na dane z historii choroby z Poradni Neurologicznej i zawarte w niej zapisy o zasłabnięciach po zmianie pozycji głowy, występujące chromanie przestankowe do 100m, stwierdzone w TK głowy z 16.03.2014r. rozlane zmiany korowo podkorowo pourazowe w prawym płacie skroniowym, w lewym płacie czołowym i lewym skroniowym. Nadto podniosły, że badanie TK kręgosłupa z dnia 20.03.2014r. uwidocznilo przepukliny jąder miażdżystych krążków międzykręgowych L4-L5-S1 z kompresją korzeni nerwowych L5-S1, wypukliny L2-L3-L4 a w badaniu przedmiotowym biegłe stwierdziły zaznaczone objawy korzeniowe kończyn dolnych, ograniczenie ruchomości odcinka L/S, zaburzenia równowagi przy zamkniętych oczach. Odnosząc się do stanu kardiologicznego biegłe wskazały, że odwołujący ma małą wydolność wysiłkową gdyż w teście wysiłkowym osiągnął maksymalne obciążenie 5 METS a próbę przerwano z powodu zmęczenia, zaś poprzednio jego wydolność była wyższa, badanie USG tętnic wykazało blaszki miażdżycowe, zwężenie tętnic i słabszy przepływ w lewej tętnicy kręgosłupowej. Biegłe w opinii zaznaczyły też, że M. U. ma kłopoty z pamięcią, a nadto rozpoznano u niego małopłytkowość. Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem Sądu zasadny jest wniosek biegłych o istnieniu przeciwwskazań do wykonywania pracy ciężkiej i średniociężkiej, dźwigania ciężarów, nie może też wykonywać pracy na wysokości, przy obsłudze maszyn w ruchu.

Odwołujący z zawodu jest tynkarzem-zbrojarzem, pracował jako murarz, zbrojarz, betoniarz, hydraulik, sprzedawca, ślusarz - monter konstrukcji stalowych oraz pracownik ogólnobudowlany. Z w/w opinii wynika, iż tego rodzaju pracy nie może wykonywać. Prace te wiążą się bowiem z noszeniem ciężkich przedmiotów, używaniem siły fizycznej, przyjmowaniem wymuszonej pozycji i pracą na wysokości a także używania narzędzi, w tym mechanicznych. M. U. nadal jest więc osobą niezdolną do pracy zgodnej z kwalifikacjami.

W niniejszej sprawie wypowiadały się również biegłe z zakresu psychiatrii M. F. i z zakresu psychologii H. P.. Biegłe tych specjalności nie stwierdziły niezdolności do pracy odwołującego. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Na jej podstawie należy przyjąć, iż stwierdzane u odwołującego organiczne zaburzenia osobowości nie powodują niezdolności do pracy. Wniosek ten został poparty wynikami badania przedmiotowego M. U., bowiem biegłe stwierdziły wyrównany napęd, dobry kontakt werbalny i brak wyraźnych zaburzeń w funkcjonowaniu intelektualnym.

Zdaniem Sądu podstawą orzekania nie może być natomiast opinia pierwszego zespołu biegłych, tj. kardiologa K. S. i ortopedy J. S.. Opinia ta jest enigmatyczna, pomija też wyniki badań USG tętnic z 24.10.2014r., badania TK kręgosłupa z dnia 20.03.2014r. i z dnia 14.10.2014r., które odwołujący złożył w toku badania biegłych oraz wpływ schorzenia kręgosłupa i układu krwionośnego na możliwość wykonywania pracy fizycznej. Przy jej wydawaniu nie brał też udziału biegły z zakresu neurologii.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż oceniając stan zdrowia M. U. należy oprzeć się na opinii biegłych z zakresu neurologii R. Z. oraz medycyny pracy D. M., którzy stwierdzili częściową niezdolność do pracy od czerwca 2014r. na 2 lata. Opinia ta jest najbardziej szczegółowa i w sposób wyczerpujący został w niej opisany stan zdrowia odwołującego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. U. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jako kontynuację wcześniej pobieranej renty, tj. na okres od 01.06.2014r. do dnia 31.05.2016r. Faktycznie renta będzie jednak odwołującemu wypłacana od 01.10.2014r., bowiem od tego dnia została faktycznie mu wstrzymana, chociaż od 01.06.2014r. był już uznany przez Komisję lekarską ZUS za zdolnego do pracy.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie niezdolności do pracy M. U. i okresu trwania tej niezdolności. Dopiero postępowanie sądowe pozwoliło na ustalenie stanu zdrowia badanego, przy czym w sprawie wypowiedziały się 3 zespoły biegłych, którzy brali pod uwagę także nową dokumentację medyczną. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do pracy odwołującego w toku postępowania przed tym organem.

O kosztach zastępstwa prawnego na rzecz odwołującego orzeczono w oparciu o art. 98 kpc. Wysokość kosztów ustalono na podstawie § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Uwzględniając nakład pracy pełnomocnika i fakt, iż w sprawie przeprowadzono tylko dwie rozprawy Sąd przyznał pełnomocnikowi wynagrodzenie w najniższej stawce.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.